

Quy Lam

Contents

Quy Lam	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	5
5. Chương 4	6
6. Chương 5	7
7. Chương 6	8
8. Chương 7	9
9. Chương 8	11
10. Chương 9	12
11. Chương 10	13

Quy Lam

Giới thiệu

Người dịch: mic2huangThể loại: Huyền huyễn, xuyên khôngTruyện ngắn nằm trong tuyển tập Bách luyện caCó thể ở đây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-lam>

1. Chương 1: Mở Đầu

Cái đau trên thân thể từ từ biến mất, tôi khẽ mở mắt, bốn phía đều là mùi máu tanh, tầm nhìn trước mắt dần dần mơ hồ, sắp kết thúc rồi sao, tôi nghĩ.

Lần này coi như thất bại rồi. Bị thứ đó đâm một cái, không chết mới lạ.

Chung Mặc ôm chặt lấy tôi, dường như muốn ép tôi vào ngực chàng, vai chàng đang áp chế cơn run, tôi vẫn nhớ lần đầu tiên trải qua cái chết ở thời đại này, thấy chàng cũng trong bộ dạng như vậy, lòng nghĩ thì ra thần tiên cũng chỉ vậy thôi, vom ngực chàng ầm ập, tóc dài quét qua má tôi ngứa ngứa, tôi nhìn cổ áo màu xanh có hình lá trúc trên ngực chàng, nghẹn ngào lên tiếng, một dòng máu trào ra: “Chung Mặc, xin lỗi.”

Lịch sử vẫn tái diễn, tôi vẫn không thể cứu chàng.

“Lâm Quy Lam, nếu nàng chết thì đời đời kiếp kiếp ta cũng sẽ không tha cho nàng!” Chung Mặc nghiêng rằng thốt ra từng chữ trầm thấp, chàng ôm tôi chặt hơn, hung dữ nói, “Nàng nghe đây, nàng không được chết, không được chết, có nghe thấy không!”

Tôi mấp máy miệng, Chung Mặc của lúc này, Chung Mặc sâu sắc yêu Lâm Quy Lam thật, giọng điệu vẫn tệ hại như vậy, nhắm mắt lại, bên tai tôi hơi thở của chàng gấp gáp nặng nề.

Thần trí bay bổng một hồi, lúc mở mắt lần nữa thì đã thấy trần nhà trắng trắng ở nhà, tôi ngất đi một lúc rồi lại bò dậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ là đô thị gang thép hiện đại nhà cao tầng san sát.

Trở về thế kỷ 21 rồi.

“Thế nào?” Cô gái áo trắng tóc đen ngồi một bên, tư thế ngay ngắn, cô ấy tên là Vãng Sanh, tôi nhìn cô ấy lắc đầu, cô ấy cúi đầu im lặng một lúc rồi mới nói: “Lần cuối cùng nếu vẫn thất bại thì cô không cứu được ngài ấy đâu.”

Tôi nhìn ngón tay mình, bên trên đã không còn máu, “Tôi biết rồi.”

2. Chương 1-2

Ve kêu từng hồi.

Tôi mở mắt, không khí hơi nóng ẩm, tôi đang nằm nghỉ trên một cái ghế trong sân, trên cái bàn nhỏ có một ly trà thơm phức, gió thổi qua cành dương liễu, tôi nhìn lên, cành liễu lướt trên mặt nước hồ gợn ra những con sóng lăn tăn.

Tôi xoa trán đứng dậy, trong sân trống trơn, lời cảnh cáo của Vãng Sanh vẫn ở bên tai, tôi còn chưa phản ứng được thì bên tai có thêm một giọng nam rõ ràng, nhưng mà giọng nói hơi khinh miệt, “Đây là Lâm Quy Lam sao?”

“Hồi Tiên quân, chính là Lâm Quy Lam.” Một giọng nói trẻ con khó phân giới tính khác vang lên, tôi nhìn sang, một nam nhân áo bào trắng tóc đen đang đứng bên hồ, hần nghiêng người, một tiểu yêu áo xanh thấp lùn tai nhọn cung kính hành lễ, “Lâm Quy Lam đại tiểu thư của Lâm phủ.”

Tôi nhận ra tiểu yêu áo xanh này, đó chính là yêu quái sống trong cây liễu bên hồ, bốn trăm năm sau, vào thế kỷ 21, nó sống trong chậu hoa ở lan can nhà tôi, luôn giấu đi đồ lót tôi phơi khô.

Còn nam nhân nói chuyện với yêu quái kia, tóc dài đen như mực, mặt mày như tranh chính là Chung Mặc. Nói chính xác hơn là Chung Mặc thượng tiên.

Tôi chú ý chàng, như cách cả một thế kỷ, ngực vẫn phập phồng từng hồi, chỉ có thể nhìn chàng tỉ mỉ hơn một chút, kĩ càng hơn một chút, khắc thật sâu trong đầu, nếu lần này lại thất bại thì nam nhân này sẽ vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời tôi.

Chung Mặc không để tâm cười nói: “Còn tưởng là một nữ nhân mỹ mạo khuynh thành chứ, không ngờ lại bình thường như vậy, trở về nhất định phải nói với Nguyệt lão mới được, tuy là tình kiếp nhưng cũng phải chọn người vừa mắt...” Nói được một nửa, chàng như ý thức được điều gì, quay đầu đối diện với ánh mắt của tôi.

Tôi ngồi yên tại chỗ, ngậy người nhìn chàng.

“Thượng tiên, Lâm Quy Lam này nhìn thấy chúng ta!” Yêu tinh áo xanh tròn to mắt, chỉ vào tôi lắp bắp nói, “Chúng ta... chúng ta vẫn chưa hiện hình mà!”

Tôi hoàn toàn mặc kệ nó, tôi đương nhiên có thể nhìn thấy họ, tôi nhờ tiên lực của Chung Mặc mà trưởng thành, vừa ra đời đã có đôi mắt Âm dương, tôi tiếp tục nhìn chăm chăm vào Chung Mặc, đây là Chung Mặc, Chung Mặc của bốn trăm năm trước, áo trắng tóc dài, đôi mắt hơi xéch lên, lúc nói chuyện giọng điệu khinh miệt, không bình tĩnh đậm mạc như những thần tiên trong ấn tượng của tôi, nói chàng là một thiếu niên anh tuấn còn đúng hơn là một thượng tiên.

Thì ra đây chính là tao ngộ của Lâm Quy Lam và Chung Mặc.

Chung Mặc thấy tôi không dời tầm mắt bèn lắc người một cái, trong phút chốc đã ở ngay trước mắt tôi, gương mặt phong hoa tuyết đại của chàng như cười như không, khóe mắt cong cong, “Ồ nhân gian chưa từng thấy nam nhân nào đẹp như ta chứ gì, thích không?”

Tôi nhìn nụ cười của chàng mà lòng quặn đau, thích, sao có thể không thích, chàng là Chung Mặc tôi yêu thích nhất, Chung Mặc nuôi dưỡng chăm sóc tôi hai mươi năm.

Nhưng chàng đối với tôi tốt như vậy chỉ vì tôi chính là tàn hồn của Lâm Quy Lam nạn thành.

Lần này Vãng Sanh thi pháp đường như đã dùng hết toàn lực, đưa tôi về thời khắc Chung Mặc và Lâm Quy Lam gặp nhau, như vậy rất tốt, chỉ cần chàng không yêu Lâm Quy Lam thì tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Tôi nghiêng răng vung tay tát một cái.

Bốp.

Chung Mặc chưa từng ý thức được là có người dám đối với chàng như vậy nên chưa kịp phản ứng, trơ ra mà nhận lấy.

“Vậy mà cũng không tránh được thì còn là thần tiên gì nữa?” Tôi đứng dậy cười một tiếng, quay người đi vào đại sảnh Lâm phủ, yêu quái áo xanh vẫn ở đằng sau kêu la chí chóc.

3. Chương 2

“Tiểu thư, Tứ công tử của Âu Dương gia lại đến rồi, cô đi xem thử đi.”

“Không đi.”

“Chẳng phải trước đây tiểu thư thích ngài ấy lắm sao?” Thị nữ A Mộng hỏi, “Trước đây ngày nào cũng nhớ ngài ấy mà, tiểu thư làm sao vậy?”

“Không có gì, đi nói với cha một tiếng là ta không muốn đi.” Lễ tiết phức tạp thời cổ thật là rối rắm, thiên kim đại tiểu thư nên có quy tắc thế nào tôi cũng lười tìm hiểu, nhưng qua nhiều lần xuyên không ít nhiều cũng học được một chút, nếu là người chí thân vẫn sẽ nhận ra điểm khác thường. Nếu bị cha mẹ trong nhà phát hiện rồi tưởng là bị yêu ma gì đó nhập thân thì hồng bét. Vì vậy tôi đành phải cố gắng ít tiếp xúc với người thân trong nhà, còn vị hôn phu gì đó thì thôi đi vậy.

“Tiểu thư, mọi người đều biết lão gia và phu nhân thích Tứ công tử lắm, bây giờ vẫn đang đợi trong đại sảnh đó...”

“A Mộng.” Tôi ngắt lời, cô ấy cũng không nói nữa, tôi ngồi uống mấy hớp trà rồi nói, “Cô lui xuống đi.”

“...Dạ.”

Cửa vừa đóng thì trong phòng yên tĩnh trở lại, tôi vừa ngửi mùi trà nóng hổi vừa nói: “Thượng tiên có việc gì chẳng?”

Chung Mặc hiện hình ra từ trong góc, hiển nhiên là bộ dạng vô cùng chán nản sầu oán, ánh mắt lóe lên, “Vậy mà cô cũng nhìn thấy? Lâm Quy Lam, có phải cô bị yêu ma nhập thân rồi không?”

“...”

Tôi nhìn chàng, Chung Mặc trong ký ức chỉ có hai loại biểu hiện, yên lặng và dịu dàng, so ra thì khuôn mặt biểu hiện sinh động của Chung Mặc trước mắt hoàn toàn khác biệt với bốn trăm năm sau.

“Nghe nói đại tiểu thư của Lâm phủ An Hưng hiền lương thực đức, phẩm hạnh đoan trang, khí chất bất phàm, trăm nghe không bằng một thấy, hình như hoàn toàn khác với lời đồn.” Chung Mặc sờ cằm, đến ngồi trước mặt tôi, “Ta nói này, so với các tiểu tiên nga trên trời thì cô quả thật không đẹp chút nào.”

“...” Tôi uống trà.

“Kiếp sau của cô chính là tình kiếp của ta, ta cũng có chút hứng thú nên đến chỗ Nguyệt lão tra xem, phát hiện cô trông thế này, haiz, thật thương cảm, hiếm khi trở lại làm người phạm lại phải ở cùng với nữ nhân tư sắc bình thường như cô thế này, ta sẽ mù mắt mất thôi.”

“...” Tôi tiếp tục uống trà.

“À, không biết Âu Dương tứ công tử kia gỡ khăn che đầu nhìn thấy cô sẽ có phản ứng thế nào nhỉ...” Chung Mặc tiếp tục than ngắn thở dài.

Tôi im lặng uống hết trà, gọi A Mộng ngoài cửa pha thêm một bình trà nóng, A Mộng không nhìn thấy Chung Mặc nên vẫn đưa vào, tôi cảm ơn rồi lại bảo cô ấy ra ngoài.

“Ê, nữ nhân này, nói chuyện đi chứ.”

Tôi im lặng nhấp bình trà, tưới lên cánh tay đang gác trên trà kỷ* của chàng, núi cao nước chảy, thế gian không còn gì thấm hơn.

*Trà kỷ: bàn uống trà

Chung Mặc sắc mặt đủ màu vừa nhảy nhồm lên kêu lớn, vừa dùng tiên thuật trị liệu tay mình, tôi nhìn ra cửa sổ nói: “Tây hồ Long tinh thượng hạng đó, đừng lãng phí.”

“Lâm Quy Lam đáng chết này!”

“Có đây.”

“Ta là thần tiên đó! Chồng đối với thần tiên có biết kết cuộc thế nào không, sẽ bị trời phạt đó!”

“...Ồ.”

Thật ra nếu có thể khiến chàng sống được thì tôi có thế nào cũng không sao.

“Phạm nhân các người không ai sợ thần tiên hết sao?” Chàng vẫn vô cùng tức giận.

“Ngài nghe ai nói vậy? Lão thần tiên trên trời hay là thoại bản*?” Tôi tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thoại bản của người phạm chúng tôi nói là thần tiên khí khái bất phạm thoát tục chứ đâu có như ngài.”

*Thoại bản: tiểu thuyết thời xưa, nguyên văn là “Thoại số”, mình chôm từ “Thoại bản” này trong truyện “Tam Sinh, vong xuyên bất tử” vì thấy nó hay hơn ^^

Chung Mặc bốn trăm năm sống giữa loài người, Chung Mặc vì tôi mà sống như người phạm, Chung Mặc tóc ngắn mặc áo sơ mi, Chung Mặc biết nấu cơm dọn dẹp nhà cửa cho tôi, Chung Mặc đi họp phụ huynh cho tôi, rõ ràng đã hòa nhập vào cuộc sống của con người nhưng vẫn mang cảm giác phiêu diêu đạm mạc. Lời nói xa cách khách sáo, ánh mắt điềm nhiên, tôi biết, chỉ có đối với tôi chàng mới nở nụ cười, sự độc quyền này khiến tôi vô cùng thích thú.

Tôi không kìm được mà thu lại ánh mắt quay sang nhìn chàng, chàng bây giờ và chàng trong tương lai có gương mặt giống hệt nhau, “Ê.”

“Nữ nhân chết tiệt, không phải Ê, là Chung Mặc thượng tiên.” Chung Mặc trừng tôi, giống như một thiếu niên.

“Ồ, à, Chung Mặc thượng tiên đến đây có việc gì không? Chẳng phải muốn tìm Nguyệt lão sửa đổi nhân duyên sao, mau đi sửa đi.”

“Lâm Quy Lam!” Chung Mặc hét cả tên lẫn họ của tôi, “Kết duyên với thần tiên là phúc phận của phạm nhân các người đó!”

“Ha ha, phải phải, phúc phận phúc phận.” Tôi phẩy phẩy tay, “Tôi muốn nghỉ ngơi, ngài cũng về trời nghỉ ngơi đi Chung Mặc thượng tiên, chuyện kiếp sau thì kiếp sau hẵng tính nhé.”

4. Chương 3

Kể từ lúc bắt đầu, tôi đã cảm thấy câu chuyện này không có khởi nguồn.

Bạn tin thế giới này có sự tồn tại bất lão bất tử không?

Tôi tin, hơn nữa còn cho đó là chuyện thường, từ khi sinh ra tôi đã có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được, thuở nhỏ có một thời gian dài tôi vì vậy mà bị người ta bài xích, họ nghĩ tôi là một đứa trẻ nói dối, mỗi lần như vậy Chung Mặc chỉ cười mà không nói, xoa xoa đầu tôi rồi tiếp tục nấu cơm.

Sau khi trưởng thành, những chuyện này đã chẳng còn quan trọng, nhìn thấy thì sao, không nhìn thấy thì sao, tôi tin là thế giới tôi nhìn thấy sẽ càng phong phú hơn, hưởng hồ tôi có Chung Mặc, Chung Mặc nuôi tôi khôn lớn, hai mươi năm nhìn thấy dung mạo của chàng chưa từng thay đổi. Lúc nhỏ nhất, tôi và chàng là cha con, sau đó là chú cháu, sau đó nữa trở thành quan hệ anh em, khi tôi ngày càng cao lớn, cứ vài năm chúng tôi lại dọn đến một thành phố khác, tôi không cha không mẹ, trong trí nhớ của tôi, tôi chỉ ở bên cạnh chàng.

Chàng tên Chung Mặc, một thanh niên khi cười thật dịu dàng mà ưa nhìn, chàng nấu cơm rất ngon, từ nhỏ đến lớn đều đón tôi tan học, quần áo giặt sạch đều được chàng gấp sẵn bỏ vào tủ, lúc hoàng hôn người chàng đầy mồ hôi đi về phía tôi, đưa tay cho tôi mím cười anh tuần, “A Lam về rồi.”

Mười mấy năm nay, mỗi ngày đều là cảnh tượng này. Theo số tuổi dần tăng, trong ánh mắt kinh ngạc ngưỡng mộ của các bạn học nữ, tôi dần dần ý thức được một số chuyện. Năm hai mươi tuổi, tôi học đại học, cuối tuần chàng đều đến đón tôi về nhà, các bạn cùng phòng đều cười hóng hớt, “Woa, đẹp trai quá, không phải là bạn trai cậu đó chứ, sao giấu kĩ vậy.”

Tôi ngẩn ra, bạn... trai sao?

Đúng là tôi luôn rất thích chàng, cho đến sau này khi chàng hoàn toàn mất tích, tôi vẫn biết là tôi thích chàng, tôi từng nghĩ vậy thì chàng thích ai đây, nam nhân chưa từng già đi theo thời gian này, chàng có thể thích được ai đây?

Một tuần sau khi Chung Mặc mất tích, tôi gặp được một cô gái áo trắng, cô ấy ngồi xổm trước cửa nhà chờ tôi về, thấy tôi bèn đứng lên trong ánh hoàng hôn, đưa tay ra với tôi, “Chào cô, ta tên Vãng Sanh, thương nhân mua bán linh hồn.”

Tôi ôm chặt giỏ xách chờ cô ấy nói tiếp.

“Cô còn muốn gặp Chung Mặc thượng tiên không?”

Tôi ngơ ngác, một cách xưng hô xa lạ, thượng tiên?

Vãng Sanh quan sát thần sắc của tôi rồi đi thẳng vào chủ đề, cô ấy chậm rãi nói: “Bốn trăm năm trước hắc yêu nữ nhân phạm trần Lâm Quy Lam, nữ nhân đó vì gặp nạn mà hồn phi phách tán không thể chuyển thế, Chung Mặc thượng tiên nghịch thiên đạo, tốn gần bốn trăm năm dùng ma chướng cố giữ một dải hồn phách của nàng ấy nặn thành nhục thân mới có cô bây giờ.”

Lời của cô ấy từng chữ đánh động tâm can, đầu óc tôi một mảng trống rỗng, tôi biết mình không bình thường, Chung Mặc cũng không bình thường, nhưng không ngờ lại là như vậy, thì ra tôi là một mảnh tàn hồn của người chàng yêu sao? Bởi vậy tôi không cha không mẹ, sinh ra đã được chàng chăm sóc, nuôi dưỡng, và đối xử tốt như vậy.

“Nay Thiên đình đã phát hiện, hắc bị giam lại để chờ nhận hình phạt, tội vô cùng trầm trọng, cô có hiểu được ý ta không? Cô nhờ vào sức mạnh của hắc để duy trì liên kết với thế giới này, nếu hắc có chuyện gì thì cô cũng không thể nào tiếp tục tồn tại được.”

Tôi tốn một khoảng thời gian rất dài mới tiêu hóa hết được rằng nam nhân nuôi tôi khôn lớn thì ra là một thần tiên, còn tôi chỉ là một thứ đồ được nặn thành để thay thế cho nữ nhân chàng yêu.

Tôi cảm thấy thật lạ lẫm với ngôn từ xa vời mà không thực tế này, thần tiên, thần tiên chỉ có trong truyền thuyết và tiểu thuyết mới xuất hiện, thần tiên chỉ có thời cổ mới xuất hiện, bây giờ là thế kỷ 21 rồi, nhưng ai nói thế kỷ 21 thì không thể có thần tiên.

“Cô muốn tôi làm thế nào?” Tôi hỏi cô ấy.

“Trở về quá khứ, thay đổi sự thật.” Vãng Sanh rụt vai, “Cô nhờ tị hồn mà sinh ra, số lượng các mảnh vụn của linh hồn không ít, chỉ cần nữ nhân đó không chết, hoặc Chung Mặc thượng tiên chưa từng yêu cô, vậy là đủ rồi.”

5. Chương 4

Nói một cách đơn giản, trên thực tế thì việc xuyên không vào thân thể của Lâm Quy Lam này rồi bảo vệ cho cô ấy không chết rất khó. Sau nhiều lần thử nghiệm tổng kết được rằng, Lâm Quy Lam sẽ chết vào ngày thành thân, bất luận cô ấy có gả cho Âu Dương tứ công tử hay không thì cô ấy cũng sẽ chết. Sau đó tên ngốc Chung Mặc này sẽ nghịch thiên cố tị hồn phách của cô ấy, bốn trăm năm sau sẽ bị trời phạt.

Biết rõ như vậy nhưng tôi chỉ có thể tiếp tục cố gắng thử.

Lần này Vãng Sanh đưa tôi đến thời khắc họ gặp nhau lần đầu, có lẽ tôi vẫn còn kịp vạch rõ giới hạn với Chung Mặc.

Điều duy nhất tôi có thể làm là không được để họ yêu nhau.

Sau khi gặp Chung Mặc ba ngày, tôi vẫn gặp Âu Dương tứ công tử, trên thực tế thì sau nhiều lần xuyên không trước tôi đã hiểu được hắn là người biến thái thể nào, nhìn vẻ ngoài quân tử khiêm tốn của hắn tôi cũng không có phản ứng gì, chỉ chiếu lệ hành lễ một lần, mục đích của hắn là muốn mời tôi cùng đi ngắm hoa đào, qua mấy ngày nữa là thời điểm hoa đào ở Giang Tô thành nở rộ nhất, phu phụ Lâm gia đương nhiên là ưng thuận, họ vô cùng vừa ý với nữ tử tương lai này.

Tôi ăn mặc như thường ngày rồi đưa A Mộng đi Đào sơn của Giang Tô thành, ngày xuân hoa đào nở rộ, nhuốm một màu hồng rực rỡ, Âu Dương tứ công tử thân mặc áo trắng ngừ ngốc đứng bên cạnh tôi trong cánh hoa bay bay, cười dịu dàng với tôi, “Lâm cô nương.”

Hắn mặc áo trắng rõ ràng không đẹp như Chung Mặc, tôi chỉ có thể giả vờ cong môi cười kiểu con gái.

A Mộng đang đi bên cạnh tôi không thấy đâu nữa, còn Âu Dương thì ngày càng gần tôi, chờ đi đến một nơi nằm sâu trong rừng đào, hoa phủ kín cành cây, nói thật thì những phong cảnh tự nhiên thế này thế kỷ 21 hoàn toàn không bằng, tôi thấy cảnh đào kia nở rộ kiều diễm đáng yêu bèn nhón chân lên hái, nhưng không với tới, bỗng nhiên một bàn tay mảnh khảnh đưa ra bẻ lấy cành đào kia, nhưng lại không đưa cho tôi mà giữ lấy người tôi.

Tôi quay lại nhìn, vừa hay thấy Âu Dương đang cách mình rất gần, giơ móng vuốt An Lộc Sơn về phía tôi nhưng trùng hợp là bị cành đào kia ngăn cản.

Trên cây có tiếng hoa xào xạc, tôi ngược mắt, trước mặt là một nam nhân như tranh vẽ áo bào có hình trúc xanh, mặt mũi vô cùng anh tuấn, Chung Mặc.

Ánh mắt chàng dán chặt vào tôi, nhưng nhưng lại nói với Âu Dương, “Cô nương người ta với không tới, vị huynh đài đây cũng nên tận đạo quân tử, đừng chỉ thấy cái lợi trước mắt thôi chứ.”

Mặt Âu Dương thoát xanh thoát trắng, thu tay lại nói với tôi: “Lâm cô nương chê cười rồi, vừa rồi thấy trên vai cô có một con sâu nên mới...”

Tôi lắc đầu, “Công tử khách sáo rồi, không sao đâu.” Lại nói thêm một hồi nữa, đại khái là hắn cảm thấy thất thố trước mặt tôi nên cáo từ trước, như vậy cũng tốt, tôi cũng cáo biệt hắn, vừa quay người đi thì một cành hoa đào quét ngang trước mắt tôi, hương thơm nhẹ nhẹ.

“Cầm lấy.” Chung Mặc bức dọc nói.

Tôi ngược mắt nhìn chàng, trong lòng có chút chua xót, nhưng cũng có chút ngọt ngào, tôi đón lấy, “Chẳng phải ngài đi tìm Nguyệt lão sửa lại nhân duyên sao?”

Chung Mặc trừng tôi, “Lâm Quy Lam, cô thật không biết hưởng phúc, trên trời có bao nhiêu tiên nữ mơ về ta có biết không hả?”

Khóe miệng tôi giật giật, “Tính tình như đứa trẻ chưa lớn của ngài mà cũng có người thích à?” Đi được mấy bước, tôi dừng lại rồi quay người không tìm được mà nói với chàng, “Có lẽ bốn trăm năm nữa sẽ có một cô nương thích loại thần tiên như ngài.”

Chung Mặc nhú mắt nhìn tôi, “Vậy cô nói xem bốn trăm năm sau trông ta thế nào?”

“Bách biến không loạn, điềm nhiên trấn tĩnh.”

Mỗi lần lúc tôi chết, phản ứng của Chung Mặc khi ôm tôi hoàn toàn không giống thần tiên, quá mất mặt đi, thật ra tôi muốn nói tôi rất thích dáng vẻ hiện giờ của chàng, dáng vẻ chưa từng bị tình yêu tổn thương, dáng vẻ quan tâm đến tôi, dáng vẻ xấu tính, Chung Mặc của bốn trăm năm sau đã chôn sâu tất cả trong đáy lòng.

Chàng yêu Lâm Quy Lam, thật ra cũng không liên quan đến mảnh tàn hồn là tôi mấy.

6. Chương 5

Cành hoa đào đỏ được tôi cắm vào bình lưu ly, không biết có phải đã nhuộm tiên khí không mà cả nửa tháng nó cũng không hề tàn úa.

Cho đến trước khi tôi xảy ra chuyện tôi cũng không gặp Chung Mặc. Hôm xảy ra chuyện là ban đêm, vì trong nhà có chút chuyện phải lên Kinh thành rồi trở về, tôi ngồi xe ngựa cả ngày chóng mặt muốn ngủ, bỗng tôi nghe thấy âm thanh lạ trong tiếng xóc nảy.

Tiếng chim quá đổi quen thuộc.

Tôi vén rèm, trong sắc trời tối đen xa xa dường như có một đám mây đen không ngừng tiến gần, chờ đến gần trước mắt mới biết đó không phải là mây đen mà là quạ đen, quạ đen xông thẳng vào mây con ngựa, tiếng ngựa kêu và tiếng bánh xe nghiêng trên đường náo động một hồi rồi xe ngựa lật nhào xuống đường núi.

Bên tai đầu tiên là tiếng la thất thanh của A Mộng, rồi bỗng nhiên mọi thứ yên tĩnh trở lại, có gì đó ôm chặt lấy eo tôi, gió đêm vù vù thổi qua má khiến tôi phát lạnh, tôi mở mắt, trong tầm mắt là xe ngựa rơi xuống vách núi chìm vào màn đêm, chỉ nghe được mấy tiếng vọng từ sâu thẳm, hình như đã chạm tới đáy sơn cốc, rồi sau đó không nghe thấy gì nữa.

Nam nhân ôm lấy tôi đang bồng bênh trong không trung, tôi cúi đầu ngây ngốc một lúc rồi mới nói: “Ngài cứu A Mộng và mã phu lên đi.”

Chàng nói, giọng điệu vẫn tẻ như thường ngày, “Sống chết không thể thay đổi, đây là số mệnh của họ.”

“Vậy ngài làm vậy chẳng phải thay đổi số mệnh của tôi rồi sao, Chung Mặc thượng tiên?” Tôi bất giác mĩa mai, gió thổi vạt áo phấp phới, mái tóc hòa vào sắc đêm, Lam*, giữa núi có gió, Quy Lam chính là để vận mệnh về theo gió núi, vậy thì sau này Chung Mặc sẽ không xảy ra chuyện.

*Chữ Lam () được ghép bằng chữ Sơn ở trên và chữ Phong ở dưới

Chung Mặc im lặng một lúc rồi mới chậm rãi nói, “Lâm Quy Lam, cô thì khác.”

“Chung Mặc, ngài cứu tôi thì sau này sẽ bị báo ứng.”

Bàn tay ôm eo tôi siết chặt hơn, bàn tay còn lại của chàng kéo tôi vào ngực, vặn cầm để tôi nhìn thẳng vào ánh mắt chàng, “Bổn thượng tiên không muốn đầu thai trải qua tình kiếp sớm như vậy, cô mà chết thì chẳng phải ta cũng đi theo mà đầu thai hay sao, bởi vậy cô phải sống thật tốt cho ta.”

Chàng ôm tôi đáp xuống đất, tôi nhìn chằm chằm vào mặt chàng trong gió núi, lòng nghĩ, lẽ nào thật không có cách nào thay đổi số mệnh hay sao.

“Chung Mặc.”

“Hả?”

“Có phải ngài thích tôi không, vừa gặp đã yêu à?” Ngoại trừ vừa gặp đã yêu tôi thật không tìm ra lý do nào khác.

Vai chàng cứng lại, rồi chàng hung dữ trừng tôi hét lên: “Lâm Quy Lam, cô có còn là cô nương không mà đi nói những lời như vậy?”

Mặc dù trong sắc đêm nhưng tôi vẫn có thể thấy rõ vành tai chàng khể đồ lên, tôi đứng yên tại chỗ, có thứ gì đó như vụn gỗ tắc nghẹn trong cổ họng khiến tôi không thốt ra được chữ nào.

Thật ra đến nay tôi vẫn luôn tin rằng, đối với chuyện sau này Chung Mặc nghịch thiên bị trời phạt chàng sẽ không hề hối hận, chàng là thần tiên, một khi thần tiên đã động tình thì sẽ vạn kiếp bất phục. Tôi chỉ muốn biết chàng có từng nghĩ đến tôi không, không có chàng thì tôi sẽ làm thế nào, như vậy rất ích kỷ, nhưng tôi vẫn cho rằng có lẽ bốn trăm năm sau chàng chỉ đối xử với tôi như thể thân của Lâm Quy Lam, nhưng dù sao cũng không phải là Lâm Quy Lam, tôi chỉ là một mảnh tàn hồn của cô ấy, ngoài ra thì khác biệt quá lớn.

Mắt tôi bỗng nhiên nóng lên, Chung Mặc, Chung Mặc, chàng có biết không, thiếp rất thích chàng, cho dù là bốn trăm năm trước hay bốn trăm năm sau, chàng hung dữ hay dịu dàng trầm mặc thì thiếp đều thích.

Nhưng thiếp thích chàng mà lại không thể cứu được chàng, thiếp muốn chàng sống thật tốt.

“Chung Mặc thượng tiên, Lâm Quy Lam chỉ là nữ nhân phàm trần, trong lòng đã có ý trung nhân, vừa rồi chỉ là nhất thời nói đùa, xin thượng tiên đừng để tâm.” Tôi nghĩ nghĩ rồi lên tiếng, nhìn thần tình chàng thoáng sững sốt, tôi lại nói, “Phiền Chung Mặc thượng tiên đưa tôi về phủ đi.”

7. Chương 6

Sau khi trở về phủ tôi đổ bệnh nặng.

Việc này chủ yếu là do tôi tự chuốc lấy, phong hàn gì đó thì quá đơn giản rồi, nhưng xuyên không nhiều lần như vậy từ lâu tôi đã biết đại tiểu thư Lâm Quy Lam thật là một người hiền lương thực đức, phẩm hạnh đoan trang, hơn nữa lại yếu đuối nhiều bệnh, ban đêm ngủ không đắp chăn, uống nhiều nước lạnh hoặc hứng gió lạnh thì sẽ bị phong hàn.

Lúc mang bệnh tôi vờ như không thấy Chung Mặc, nhưng trên thực tế thì sau đêm đó tôi hầu như ngày nào cũng nhìn thấy chàng. Lúc đại phu xem bệnh, lúc uống thuốc đều có thể thỉnh thoảng nhìn thấy chàng ẩn thân ngồi bên trà kỷ, chống cằm căng thẳng nhìn tôi uống từng ngụm từng ngụm thuốc.

Tôi giả vờ không thấy chàng, mỗi ngày đều ôm mặt ngủ, phụ phụ Lâm gia cảm thấy tôi đối với chuyện A Mộng bị đả kích nên cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ gọi đến một nữ tỳ mới, đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, tôi tự nhận ít ra cũng đẹp hơn Lâm Quy Lam này.

Bỗng một ngày nghe thấy yêu quái áo xanh nói với Chung Mặc, “Thượng tiên à, một trận bệnh nặng rồi cuộc có ảnh hưởng đến mắt Âm dương hay không thì tiểu nhân cũng không biết đâu.”

Tôi giả vờ không nghe thấy gì hết.

Như vậy cũng tốt, nói không chừng ngày nào đó chàng sẽ thấy chán rồi trở về trời, tôi biết cách này rất ngu ngốc, nhưng tôi không biết phải nói gì để cãi nhau với chàng, mỗi ngày nằm trên giường tôi đều vô cùng lo lắng, trong lòng luôn mừng tượng vô số khả năng trong tương lai rồi nghĩ xem làm thế nào mới có thể tránh được.

Sau đó Chung Mặc dường như xác định rằng trong trạng thái ẩn thân thì tôi cũng không nhìn thấy chàng như những người bình bình thường khác, vậy là chàng không hề cố kỵ mà lượn lờ trong phòng tôi, đi qua

đi lại trước mắt tôi thè lưỡi làm mặt quỷ, mỗi lần tôi đều cố nhin không lấy để giày ném vào chàng. Lúc ăn cơm, lúc ngủ, lúc Âu Dương đến bãi phổng... chỉ còn thiếu lúc tắm thôi.

Tôi đang ngồi trong đình viện đọc sách, chàng ngồi bên cạnh tôi nhìn tôi một hồi lâu mà không nói gì, cuối cùng mới nghiêm túc nói với tôi: “Lâm Quy Lam, nếu nàng vẫn không nhìn thấy ta nữa thì ta sẽ cưỡng bức nàng đó.”

Tôi nhin không đập chàng một trận, nhưng cũng không đọc sách được nữa, tôi nghĩ thấy mùi máu tanh nhàn nhạt phát ra từ người chàng, chàng đưa tay với qua bàn đá xoa xoa mặt tôi, tôi giả vờ như không cảm giác được rồi nâng sách cao lên một chút, vừa hay có thể nhìn thấy vạt áo chàng, quả thật là có vết máu, nhưng xem ra không phải máu của chàng.

“Bây quạ đen đó là nhằm vào nàng, mấy ngày nay ta phát hiện không ít yêu quái có hứng thú với nàng, Lâm Quy Lam, đừng bao giờ để yêu quái giết chết rồi ăn mất hồn phách, nếu không nàng sẽ không có kiếp sau đâu, nàng mà không có kiếp sau thì ta sống với ai đây, nàng có nghe không hả?” Giọng điệu chàng ngày càng tệ hại.

Thì ra đó là vết máu của đám yêu quái kia sao.

Buổi tối đi ngủ chàng vẫn còn ở phòng tôi, tôi thậm chí cảm thấy Chung Mặc thượng tiên của bốn trăm năm trước không giống thần tiên mà giống một hồn ma hơn.

Lúc này bệnh phong hàn của tôi đã gần khỏi, buổi tối ngủ thường mơ hồ đập chặn ra, nhưng dường như cảm nhận được có người thở dài nhẹ nhàng rồi kéo chặn lại cho tôi, tôi lại đá ra, chàng lại đắp lại, ý thức của tôi tỉnh táo đôi chút, hình như thời gian này... buổi sáng tôi thức dậy thì chặn luôn được đắp ngay ngắn trên mình.

Đang muốn khê mở mắt thì bỗng nhiên cảm thấy đôi môi nóng lên.

Tôi cứng người, đầu nổ bùm một tiếng.

Nam nhân tôi thích đang hôn tôi!

Tôi nằm thẳng đơ như cá chết để mặc chàng hôn, hôn sắp xong chàng lại liếm liếm khóe miệng tôi, cả người tôi sắp nhũn ra, lúc chàng đứng dậy thì tôi hé hé mắt, sau đó không tìm được mà nhắm lại.

Chàng khê vung tay, trên những cây xà của cả gian phòng bắt đầu có cánh hoa rơi xuống, phát phơ như tuyết, nhưng cũng giống như đom đóm tản ra ánh sáng nhẹ nhàng, rơi xuống mặt bàn thì dừng một lúc rồi chậm chậm biến mất, cứ như vậy, trên mặt đất, trên giường, trên vai chàng đều là phủ đầy hoa đào.

Là hoa đào, hoa đào tôi thích nhất.

Cánh hoa đào tỏa ra ánh sáng trắng tinh nhàn nhạt, dịu dàng phủ đầy tầm mắt tôi.

Tôi ngẩn ra nhìn, Chung Mặc ngồi bên giường, nơi sâu thẳm của đáy mắt là những tia sáng tinh tế, chàng phủ người xuống, tóc dài quét qua má tôi.

“Ta biết nàng không thích công tử của Âu Dương gia, ta cũng biết nàng vẫn luôn nhìn thấy.”

Chàng cười nhẹ bên tai tôi

8. Chương 7

Những điều mà một nữ nhân phàm trần có thể thay đổi được hình như là quá ít.

Chàng là thần tiên, tôi muốn vạch rõ giới hạn với chàng thật rất khó. Trước đây thử đi thử lại nhiều lần như vậy, rồi lại thêm lần này nữa, đối với chuyện Chung Mặc không thích Lâm Quy Lam tôi đã hoàn toàn bỏ cuộc, vừa gặp đã yêu. Chung Mặc ở trên trời tra được đối tượng nhân duyên mình phải trải qua tình

kiếp là kiếp sau của Lâm Quy Lam, chuyện này tôi không thể nào thay đổi, bởi vậy chuyện chàng quen biết Lâm Quy Lam là tất yếu.

Tất yếu phải gặp gỡ, tất yếu phải yêu nhau, cuối cùng vẫn là phí công vô ích sao.

Hôn kỳ kê cận, quan hệ của Lâm gia và Âu Dương gia ngày càng khăng khít.

Trên trời cũng có nhiều việc hơn, Chung Mặc rất ít hạ phạm, hình như là không muốn thấy tôi thành thân, nhưng tôi là người phạm, chàng không thể nào can thiệp, những chuyện chàng muốn thì để kiếp sau hẵng tính.

Nguyên nhân cái chết của Lâm Quy Lam rất đơn giản, gả cho Âu Dương tứ công tử. Trên thực tế, Lâm Quy Lam là một nữ nhân phạm trần, nhưng chuyện linh hồn đặc biệt đúng là có thật, còn tổ thượng của Âu Dương gia là đạo sĩ thế gia, sau khi Lâm Quy Lam gả vào Âu Dương gia các trưởng bối cảm thấy hơi thở của cô ấy không bình thường bèn tra xét thử, bị cho là yêu khí nên dùng pháp thuật đánh hồn phách vào nhục thân, nhục thân tan nát, hồn phách cũng tiêu tan.

Trước đây cứ mãi xuyên không đến đêm trước ngày thành thân, tôi từng thử đủ các cách để trốn thoát hoặc cho Chung Mặc biết trước để chàng đến cứu tôi, nhưng kết quả vẫn như nhau, thiên mệnh do trời định, thần tiên không thể can thiệp quá nhiều.

Một đêm khuya cách ngày thành thân mấy ngày, tiếng ve cuối hạ dần dần lặng đi.

Ánh lửa đỏ rực bùng cháy trước mắt, nuốt chửng cả nhà bếp ở hậu viện của Lâm phủ vào biển lửa.

Tôi cầm kiếm đi ra từ nhà bếp, ánh mắt kinh hoàng của đầu bếp trong nhà trước khi chết vẫn còn hiển hiện trước mắt, tôi ngẩn đầu, là phu phụ Lâm gia và các gia đình hay tin vội đến, vừa nhìn thấy tôi thì ai nấy đều chấn động.

“Lam nhi, con...” Lâm mẫu cứ vậy mà ngất trong lòng gia chủ Lâm gia.

“Đại tiểu thư...” Gia đình ngập ngừng thoái lui, tôi bước lên phía trước, trên váy đều là hoa máu đã chuyển thành màu đen trông như mạn châu sa hoa.

“Đại tiểu thư điên rồi... Đại tiểu thư bị yêu ma nhập thân rồi...!” Tôi nghe thấy có người la lớn bên cạnh, tôi đi đến trước mặt quân sự, đặt thanh kiếm vấy máu vào tay ông ta, trong ánh mắt sững sốt của ông ta, tôi bình tĩnh nói với Lâm phụ: “Giết người đền mạng, đưa con lên Nha môn đi.”

Tôi bị giam vào đại lao, tóc tai rũ rượi, như vậy là hôn sự coi như chính thức bị hủy bỏ, tình thế cũng không có đường xoay chuyển, Âu Dương gia sẽ không cưới một đại tiểu thư tay vấy máu, cho dù tôi chết thì Âu Dương gia cũng chưa chắc sẽ dùng pháp thuật với tôi, tôi cũng có thể đầu thai chuyển thế, Chung Mặc cũng sẽ không bị trời phạt.

Trong đại lao toàn mùi mục nát, ẩm ướt lạnh lẽo, tôi ngồi trên một tấm đệm bằng cỏ khô, lòng nghĩ như vậy chắc không có vấn đề gì nữa, chỉ cần qua thời hạn thành thân coi như đã thành công rồi.

Tôi vẫn ngồi trong nhà lao mấy ngày cuối cùng, thời gian đó cũng bị đưa lên công đường thẩm vấn, con đường nên đi vẫn phải đi một lần, tội lỗi của tôi đương nhiên là bị xử giờ Ngọ ba khắc chém đầu như trong truyền thuyết, nhưng đây là lần đầu tiên tôi trải nghiệm nên cũng khá mới mẻ. Lời đồn đãi truyền khắp Giang Tô thành, nhưng cũng chẳng sao cả, Chung Mặc có thể sống bình yên là tốt rồi.

Trong nhà lao tôi bỗng nhớ lại Chung Mặc của bốn trăm năm sau, tôi nhớ lúc nhỏ từng nghe chàng nói chuyện với yêu tinh áo xanh, chàng đứng ngoài ban công, tiểu yêu vừa chơi đùa với giá phơi quần áo của tôi vừa nói: “Tiên quân à, A Lam bây giờ vẫn còn nhỏ, nhưng nàng sẽ trưởng thành mà, đến lúc đó chẳng phải hai người có thể ở bên nhau trọn kiếp rồi sao, tiểu nhân thấy nàng ấy vẫn thích ngài đó.”

Chung Mặc lắc đầu, “Nàng chỉ coi ta là trưởng bối, sau này nàng thích ai, muốn ở bên cạnh ai thì đó là tự do của nàng, bốn trăm năm qua rồi, ta cũng không biết là đúng hay sai nữa.”

Bây giờ nghĩ lại tôi thật rất muốn gặp chàng, hỏi chàng A Lam nhờ tàn hồn của Lâm Quy Lam mà sống tạm bợ này rốt cuộc có vị trí thế nào trong lòng chàng, nghe đồn Lâm Quy Lam là người hiền lương thực đức phẩm hạnh đoan trang, chắc chàng thích người như vậy.

“Lâm cô nương.”

Suy nghĩ của tôi bị cắt ngang, ngẩng đầu lên thì trước cửa nhà lao có một thân ảnh cao to, nhìn kĩ thì thấy là Âu Dương tứ công tử.

9. Chương 8

“Lâm cô nướng, tai ha đem chút đồ ăn đến cho cô.”

Tôi nhìn hắn, lòng nghĩ dù sao cũng không bị định hôn, vậy nên đứng dậy đáp tạ. Hắn đem đến một cặp lồng bánh bao còn nóng hổi, vị hôn thê giết người bơi nhỏ hắn mà hắn vẫn còn đến thăm, nếu không phải trước đây xuyên không nhìn ra được vài phần phẩm hạnh của hắn thì lúc này chắc sẽ cảm thấy hắn là một người tốt.

Tôi cũng đói nên đón lấy ăn luôn, nào ngờ vừa nuốt xuống bụng thì dạ dày như đảo lộn. Tôi đau đến mức toàn thân co rút, dịch về phía sau mấy bước, vẻ mặt của Âu Dương trong bóng tối vô cùng mơ hồ.

“Lâm cô nương, đây là do cô ép tại hạ, cô không chịu vào Âu Dương phủ nên ta cũng chỉ đành tự mình đến đây thôi.”

Trong tay hắn không biết có thêm một thanh kiếm từ lúc nào, hắn chém đứt khóa sắt cửa nhà lao, đi vào trong xách tôi lên.

“Người...” Bụng tôi quặn đau, tôi trừng trừng nhìn hắn, hắn cười lạnh một tiếng vác tôi ra khỏi địa lao, dọc đường thấy linh canh đều ngã gục trên đất, lòng tôi bỗng lạnh đi, “Người không phải Âu Dương, người là ai?”

“Lâm cô nương nói đùa rồi.” Hắc vút tôi xuống bãi đất trống ngoài địa lao, nước mưa tí tách rơi trên mặt, tôi ngẩng đầu, chân trời tiếng sấm đi đùng, đúng rồi, hôm tôi thành thân đích thực cũng là ngày mưa gió sấm chớp, nhưng ngoài ra tôi còn cảm thấy được không gian quanh mình có thứ gì đó ẩn ẩn hiện hiện, nhìn kĩ mới thấy đó là kết giới.

“Lâm Quy Lam, ta vốn muốn dùng cách diu dằng một chút, nhưng đáng tiếc...”

Tôi thấy thanh kiếm kia tuyệt quang lạnh lẽo, lòng nói Âu Dương này quả nhiên có vấn đề, tôi nhịn đau vắt chân lên chạy, chân trời bỗng lóe lên ánh chớp, chân phải cố treo lên mái nhà, tốt xấu gì cũng là người xuyên không nhiều lần vậy rồi, không nhanh nhen một chút thì làm sao thoát được truy sát.

Âu Dương công tử nhún một cái nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, tôi bò lên mái nhà ổn định thân hình, nói với hắn trong mưa: “Rất cuộc người là ai, người muốn làm gì ta?”

Âu Dương từng bước tiến đến, “Lâm tiểu thư, có trách thì cô tự trách mình đi, ai bảo hồn phách của cô thuần khiết như vậy, thậm chí còn nhuốm chút tiên khí, nếu bọn ta ăn được thì sẽ tăng tiến không ít tu vi.”

Lúc nói câu này giọng hắn đã trở nên khó phân nam nữ, lẽ nào đây mới thật sự là yêu ma nhập thân trong truyền thuyết?

Tôi hít một hơi để mình bình tĩnh lại, trên trời tiếng sấm vẫn vang lên từng hồi, kiếm quang của hắn lại đặc biệt trắng sáng trong đêm, đang muốn đâm vào ngực tôi, ánh sáng trắng lóe lên.

“Lâm Quy Lam!”

Tôi ngẩn ra, dường như có ai chỉ dẫn, một luồng sét đột nhiên giáng thẳng xuống, lúc này tôi ngã lăn khỏi mái nhà, vón tuổng sẽ ngã bầm mũi sưng mặt gãy răng rách miệng, nhưng nào ngờ lại ngã vào một vòng tay ấm áp sạch sẽ.

Chung Mặc không biết đã xông vào kết giới từ lúc nào, đôi mắt cực đẹp đang vô cùng lo lắng, chàng ôm tôi nghiêng rằng, “Lâm Quy Lam, nàng muốn ta tức chết phải không?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, nóc nhà bị sét đánh cháy đen, tôi nhìn không rõ thân hình Âu Dương tứ công tử, nhưng tất nhiên là vô cùng thâm thâm.

“Chàng đến chậm quá rồi đó...” Tôi vùi đầu vào ngực chàng, nhìn thi thể Âu Dương lăn từ trên nóc nhà xuống đất, bị ngâm nước mưa bùn đất dơ bẩn. Căng thẳng qua đi, bụng lại bắt đầu quặn đau, Chung Mặc ấn tay vào bụng tôi, từng luồng từng luồng khí ấm áp thông qua tay chàng được truyền qua.

“Chuyện trên trời làm xong hết chưa...?” Đau đớn dần qua đi, tôi cong mắt cười với chàng, chàng dường như bị nụ cười của tôi làm cho sưng sốt, nhưng rồi lại hung dữ nói, “Lâm Quy Lam, nàng không muốn sống nữa sao, xảy ra chuyện như vậy mà còn cười cái gì, sao không gọi ta?”

Một bức rèm bằng nước che ở phía trên ngăn cách nước mưa.

Thành công rồi... Tôi cũng sẽ không tồn tại nữa, Lâm Quy Lam không chết thì sẽ không có tàn hồn, không có cả tôi, tôi mở mắt, cố gắng nhìn chàng kĩ thêm một chút, Chung Mặc khẽ cau mày trị thương cho tôi, thần thái căng thẳng, tôi phì cười, ý thức dần dần mơ hồ, “Chàng như vậy... đâu giống thần tiên, chàng là thần tiên khác thường nhất mà thiếp từng gặp...”

“Ai nói không phải chứ, Ti mệnh tinh quân kia thấy ta còn phải kính trọng ba phần, việc sửa số mệnh chẳng phải...” Tự thấy mình lỗ lòi, chàng ngậm chặt miệng không nói nữa, cúi đầu trị liệu cho tôi.

Tôi ngẩn ra, “Chàng sửa số mệnh gì rồi?”

“...”

“Chàng nói đi.” Tôi dùng sức lực không còn nhiều đẩy chàng một cái, giả vờ như rất nhẹ nhàng, tầm nhìn hơi dịch chuyển, “Chàng không nói thì thiếp sẽ mặc kệ chàng.”

Chung Mặc liếc tôi một cái, im lặng một lúc rồi mới nói: “Ta bảo cô ấy sửa đổi số mệnh kiếp sau nữa của nàng.”

“Số mệnh gì?”

“Thì chính là... để nàng chuyển thế thành một tiên thai.” Chung Mặc ngoảnh mặt đi, giọng nói trầm xuống, “Bốn thượng tiên phải trải qua tình kiếp, kiếp sau chúng ta đều là phàm nhân, còn kiếp sau nữa...”

Tôi im lặng một lúc, cảm thấy như vậy cũng tốt lắm, không kìm được mà nhếch khóe môi, nhiệm vụ của tôi coi như đã thật sự hoàn thành rồi, Chung Mặc, chàng bình yên là được rồi. Kể từ lúc bắt đầu chàng đã không cần A Lam rồi.

Thân hình càng lúc càng nhẹ bẫng, tôi đang chuẩn bị nhắm mắt để hồn phách của Lâm Quy Lam thật trở lại, ánh mắt vô tình trượt qua vai chàng rồi bỗng nhiên khựng lại. Tôi thấy thi thể của Âu Dương bị sét đánh cháy đen trong cơn mưa từ từ đứng lên.

Hắn ngẩng mặt, tôi thấy gương mặt hung ác của hắn hình như đang cười.

Yêu ma.

Không kịp suy nghĩ, tôi lấy thân chắn trước mặt Chung Mặc, còn thi thể kia nhanh như chớp phun một luồng khí đen vào mặt tôi.

“Lâm Quy Lam!”

10. Chương 9

Không biết đây là lần thứ mấy, tôi lại mở mắt, trước mắt vẫn là trần nhà màu trắng, ngoài cửa sổ là đô thị hiện đại của thế kỷ 21.

Văng Sanh đang ngồi bên giường im lặng nhìn tôi, tôi ngẩn ra một lúc sau đó nhắm mắt lại, “Cảm ơn cô, Văng Sanh.” Lần cuối cùng vẫn thất bại.

Văng Sanh chờ tôi nói tiếp, thấy tôi im lặng mới chậm rãi lên tiếng: “Ta tưởng cô sẽ khóc chứ.”

Tôi nằm thẳng trên giường, một cảnh tượng hiện ra trước mắt, cảnh tượng thuộc về bốn trăm năm trước, kí ức về một đại tiểu thư của Lâm phủ có thể nhìn thấy yêu ma và một thần tiên xấu tính.

Bất luận thế nào thì đây chính là kí ức độc quyền thuộc về tôi.

Lâm Quy Lam và Chung Mặc, thật ra khi vừa bắt đầu Chung Mặc làm gì cũng đều không hối hận, mệnh trời không thể thay đổi, còn tôi cũng không hối hận, cho dù quay lại một lần nữa thì tôi cũng sẽ chặn trước mặt Chung Mặc, không cách nào chống lại.

Nhưng sự thật là như vậy, chỉ có vậy mà thôi.

Tôi cảm ơn Văng Sanh rồi bắt đầu cuộc sống của mình. Vì không có người thân nên tôi không thể không nhờ vào việc xin vay tiền và đi làm để chi tiêu trong nhà, cũng không thể không cố gắng học hành khắc khổ hơn trước. Tất cả mọi thứ của bốn trăm năm trước chỉ là một giấc mộng, mộng tỉnh rồi thì vẫn phải tiếp tục sống, trong nhà vẫn có yêu tinh áo xanh và một số yêu quái khác vào phòng tôi quậy phá, yêu tinh áo xanh vẫn đem giấu đồ lót tôi phơi khô.

Ba tháng sau tôi lại gặp Văng Sanh, cô ấy vẫn chờ tôi trước cửa nhà trong bóng hoàng hôn, tôi đang xách thức ăn mới mua nghĩ xem tối nay nấu gì thì bỗng thấy cô ấy, bất giác dừng bước lại.

“Năm phút.”

“Sao?”

“Ta không thể đưa cô về bốn trăm năm trước, nhưng... mười năm trước thì vẫn được.” Cô ấy cười với tôi, “Chung Mặc thượng tiên có ơn với ta, với sức lực còn lại của ta thì đưa cô về mười năm trước trong vòng năm phút chắc cũng miễn cưỡng làm được.”

Thức ăn trong tay tôi rơi xuống đất, cô ấy đi đến trước mặt tôi, “Chỉ có năm phút thôi, rồi từ đây về sau cô sẽ không bao giờ gặp được ngài ấy nữa.”

11. Chương 10

Ban công nhà tôi mười năm trước.

“Tiên quân à, A Lam bây giờ vẫn còn nhỏ, nhưng nàng sẽ trưởng thành mà, đến lúc đó chẳng phải hai người có thể ở bên nhau trọn kiếp rồi sao, tiểu nhân thấy nàng ấy vẫn thích ngài đó.”

Nam nhân lắc đầu, “Nàng chỉ coi ta là trưởng bối, sau này nàng thích ai, muốn ở bên cạnh ai thì đó là tự do của nàng, bốn trăm năm qua rồi, ta cũng không biết là đúng hay sai nữa.”

Tôi đứng trong phòng khách, hoàng hôn đổ ánh vàng lấp lánh dịu dàng xuống vai chàng, gương mặt nghiêng nghiêng của Chung Mặc thật đẹp và sáng, chàng dựa vào ban công nói chuyện với yêu tinh áo xanh, ánh mắt trầm tĩnh điềm đạm, không hề thấy bộ dạng nóng nảy xấu tính của bốn trăm năm trước.

Tôi từng bước đi về phía trước, chàng ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người tôi không hề di chuyển, yêu tinh áo xanh thấy tôi bèn kinh ngạc ôm miệng, “Lâm Quy Lam?”

Chung Mặc chớp mắt, dường như trong chớp lát đã hiểu ra tất cả, nơi sâu nhất của đáy mắt nở ra ý cười, chàng chậm rãi cười với tôi, “...A Lam.”

Tôi đi đến trước mặt chàng, đầu óc dường như trống rỗng, nhưng dường như có thứ gì đó dâng trào, gào thét trong cơ thể tôi.

Chung Mặc, Chung Mặc, thiếp lại gặp chàng rồi.

“Chàng... có từng hối hận không?” Lúc lên tiếng tôi mới phát giác mình đã nghẹn ngào, chàng nhìn tôi rồi lắc đầu.

Tầm mắt tôi nhòe đi, chàng yêu Lâm Quy Lam như vậy mà, còn tôi thì sao, lẽ nào chỉ thật sự là thể thân thôi sao, tôi cắn chặt răng: “Chung Mặc, chàng sai rồi, chàng không phải là trưởng bối của thiếp... thiếp muốn làm phu thê với chàng.”

Chàng cúi đầu, lúc ngẩng lên thì trong ánh mắt đen có thứ gì đó lặng lẽ tuôn chảy, chàng cười, “Ta biết.”

“Tại sao chàng lại thích Lâm Quy Lam?” Tôi khịt khịt mũi, muốn lại gần ôm chàng, năm phút trôi qua như tên bắn, chàng mỉm cười khẽ nói, “Lần đầu tiên gặp nàng ấy ta mang tiên thân ẩn mình, nàng ấy nhìn thấy ta, sau đó còn tát ta một cái, nàng ấy là nữ nhân xấu xa nhất mà ta từng gặp.”

Toàn thân tôi chấn động, không thể tin mà ngẩng đầu nhìn chàng, nước mắt rơi như mưa.

Chàng... nói gì?

“Nàng ấy nói ta không giống thần tiên, thần tiên thì nên bách biến không loạn, điềm nhiên trấn tĩnh.” Chung Mặc đưa tay xoa mặt tôi, giống như bốn trăm năm trước, giọng nói vô cùng dịu dàng, “Nàng ấy còn đổ trà nóng lên tay ta, ta cứu nàng ấy, nàng ấy nhìn thẳng vào mặt ta thẳng thừng hỏi có phải ta vừa gặp đã yêu nàng ấy không, A Lam, nàng xem đi, thế gian này làm gì có cô nương nào như vậy.”

Tôi ngây ngốc nói không nên lời, nước mắt lại lã chã tuôn rơi.

“Nhưng mà A Lam à, “Chung Mặc dựa vào lan can, ánh hoàng hôn dần dần trầm xuống thành bóng tối, chàng như cười như than, “Cô nương như vậy mà ta lại thích.”

Văng Sanh nói một khi trở về quá khứ thì sẽ trở thành một phần của lịch sử.

Là vậy sao, từ đầu đến cuối kẻ ngốc chính là tôi, cứ luôn tự hỏi tôi có vị trí gì trong lòng chàng, tự hỏi tôi có phải là thể thân của Lâm Quy Lam không.

Thật ra không không cần thiết, từ lúc bắt đầu thì người chàng gặp đã là A Lam.

Thân thể dần trở nên trong suốt, năm phút sắp trôi qua, tôi bước tới ôm chặt lấy chàng cắn lấy môi chàng, yêu tinh áo xanh bên cạnh kêu chí chóe.

Cảm giác thân hình Chung Mặc cứng lại, tôi muốn ôm chặt lấy chàng nhưng lại phát hiện cánh tay của tôi có thể xuyên qua thân thể chàng, tôi chỉ có thể nuốt nước mắt nói bên tai chàng: “Chàng có nhớ chàng nói muốn chúng ta ở bên nhau đời đời kiếp kiếp không? Thiếp chết rồi tàn hồn không thể đầu thai, Chung Mặc, thiếp sẽ ở bên cầu Nại Hà chờ chàng, trời phạt rồi cũng sẽ có ngày kết thúc, bất luận bao nhiêu năm thiếp cũng sẽ đợi chàng, lúc chàng đến thiếp sẽ cho chàng biết một bí mật, bí mật của Lâm Quy Lam.”

Bí mật rằng cô nương mà chàng yêu đang ở trước mặt chàng đây.

==Hết==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-lam>